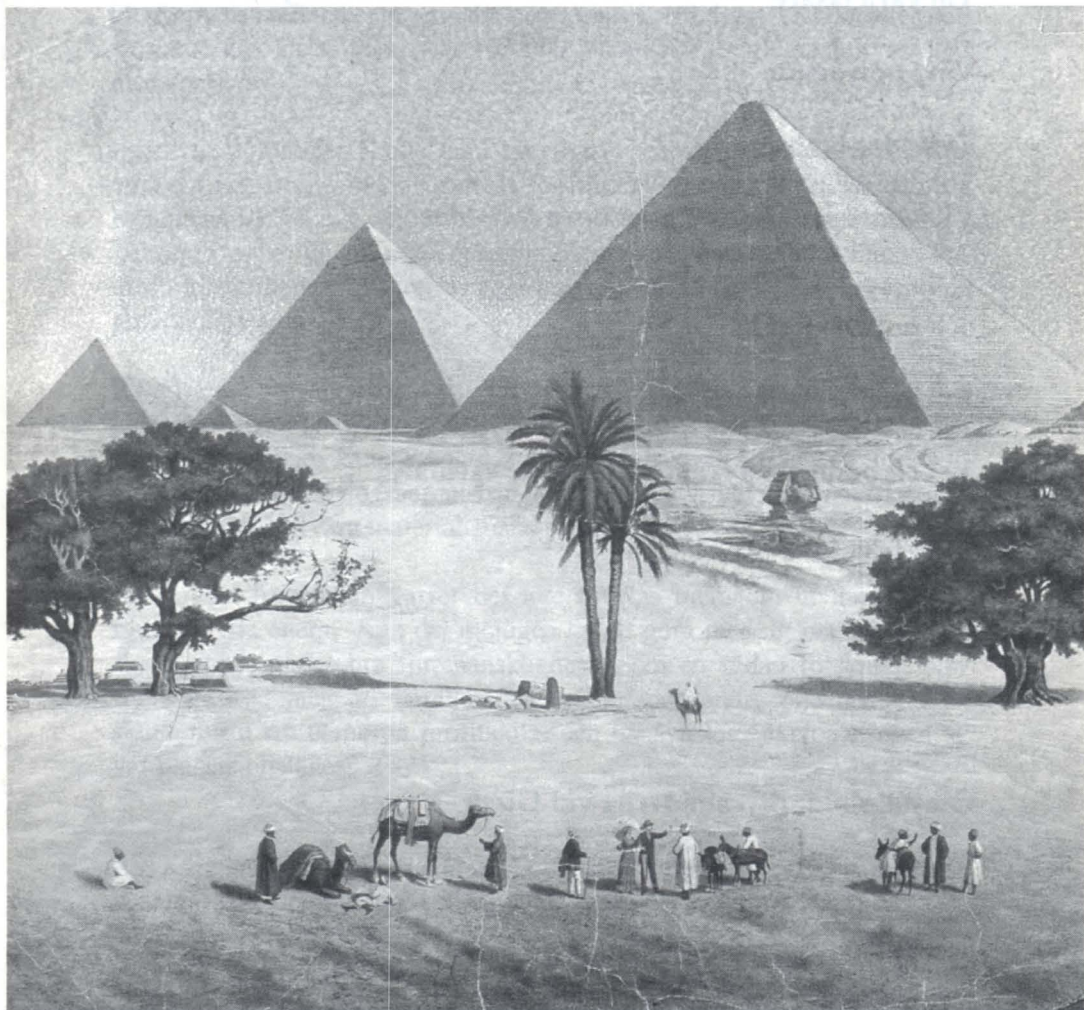


UFO-KONTAKT

Nr 2, 1996

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)



Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Vårt universum	4 - 5
Tidernas långresa	6 - 10
Vilken uppgift hade Egyptens pyramider?	11 - 13
Rymdvännernas lagar om äktenskap och naturenligt kärleksliv	14 - 15
Konsten att utnyttja och utvinna fri energi	16 - 19
Vi och besökarna från främmande världar	20 - 22
Vårt program	23

Omslagsbild: Pyramiderna vid Gizeh

Till våra läsare !

Nu ska vi börja med att förmedla lite information om vårt fantastiska universum och dess historia. Det finns nämligen mycket, som våra lärda astronomiska professorer tyvärr ännu tycks vara ganska okunniga om!

Så får vi följa Eduard Meier på världshistoriens längsta rymdresa i detta klotformade moderskepp, vars diameter uppgår till drygt 17 kilometer och vars inre kan härbärgera över 100.000 människor, en flygande rymdstad med andra ord!

Egyptens pyramider skulle man egentligen behöva undervisa egyptologerna om i en studiecirkel, för deras förutfattade mening, att dessa enorma byggnadsverk skulle vara för cirka 5.000 år sedan konstruerade kungagravar, är givetvis helt felaktig. Men så blir det, när man inte vill ta med utomjordingarnas forntida närvaro på Jorden i sina snävt begränsade grundantaganden!

Rymdvännernas lagar om ett livslångt äktenskapligt förbund mellan två parter av olika kön, byggt på kärlek, förståelse och glädje åt att glädja den andra parten vore kanske något att ta efter här på Jorden, där sexuellt utnyttjande, ansvarslös barnalstring, hårdporr och våldtäkter nästan hör till det normala i våra materialistiska samhällen.

Så var det frågan om varför det inte forskas mera om utvinnandet av rymdens fria energi. Kan det möjligen ha att göra med att det visserligen skulle vara väldigt bra för mänskligheten, om en sådan forskning blev framgångsrik, men att familjen Rockefeller och andra oljemagnater då skulle mista sin oerhörda profitkälla, den hänsynslösa exploateringen av vår planets oljelager?

SUNE HJORTH

PS. Käre läsare, om du kunde värva en ny prenumerant bland vänner och bekanta, vore det jättebra, och frivilliga bidrag är oerhört välkomna!

Vårt universum

Hur är det egentligen beskaffat, vårt stora universum, som högtutvecklade rymdfarare sedan lång tid tillbaka genomkorsar i sina metalliska maskiner? Hur har det utvecklats sig och när har det uppstått?

På grundval av utomjordingarnas informationer kan först och främst konstateras, att det rör sig om ett ofantligt **energikomplex**, som för oss manifesterar sig som **strålning** eller **materia** (fast, flytande eller gasformig). All energi vibrerar, och materia med alla dess beståndsdelar är bara förtätad energi på en högre eller lägre vibrationsnivå.

Den lågvibrerande, "grovmateriella" energin har sitt ursprung i den "finmateriella" energi, som slungats ut från vårt universums ofantliga **centralkärna**, vilken har en diameter av cirka **7 ljusår**! Den universella centralkärnans finmateriella energi har delvis något förtätats till energiflingor, som våra astronomer med hjälp av sina starkaste teleskop kan observera i en viss himmelsriktning som ett band av mjölkvitt ljus.

Vad den grovmateriella energins beståndsdelar beträffar, kan konstateras, att ordet "**atom**" ("odelbar" på grekiska) är ett missvisande begrepp, eftersom redan vår tids fysiker kommit underfund med, att en så kallad atom är uppbyggd av mindre beståndsdelar. Men enligt våra rymdvänner är materien i verkligheten uppbyggd av mindre beståndsdelar på ännu fler nivåer än dem våra vetenskapsmän känner till, sju sammanlagt!

De av den universella centralkärnans utslungade energi bildade och i rymden kringvirvlande gasatomerna har så småningom utvecklats till fasta kroppar i form av otaliga galaxer och stjärnsystem, med alla deras planeter och livsformer. Med stjärnor menas himlakroppar med förmåga att utsända eget ljus, medan planeter och andra materiella föremål endast blir synliga genom att ljuset från strålade stjärnor eller andra ljuskällor reflekteras från deras yta.

Vårt fastkroppsliga universum lär ha formen av ett **ovalt bälte** utanför och runt den universella centralkärnan och dess omgivande, likaledes finmateriella, ovala energizon. Centralkärnan kan liknas vid ett ofantligt, självuppladdande ackumulatorblock, som både kan få vårt universum att **utvidgas och dra sig samman**.

Med hjälp av sin omätliga **magnetiska kraft** binder den det grovmateriella universum vid sig och förhindrar en alltför stor utvidgning. Den omgivande energizonen tjänstgör som ett enormt magasin för den i centralkärnan bildade energin.

Den universella expansionen är inte ett avslutat kapitel utan pågår allttjämt sedan 47 biljoner år tillbaka. Den ursprungliga expansionshastigheten - 147 gånger större än ljushastigheten - avtar dock successivt, tills den ursprungliga expansionen efter cirka 155,5 biljoner år har minskats till 0. Då börjar vårt universum i stället att dra sig samman igen, för att efter sammandragningens fullbordan på nytt expandera och så vidare. Varje sådan expansions-kontraktionscykel omfattar sålunda cirka 311 biljoner år, vilket kallas en **stortid**.

I samband med materiens tillblivelse uppstod också tiden, som även den kan strömma i motsatta riktningar, framåt och bakåt. Vi har ju faktiskt hört berättas om **tidsresor**. Våra rymdvänner talar inte bara om **tidströmmar**, utan också om dessas beståndsdelar, som de kallar **krononer** (av grekiska *khronos*, som betyder tid) och **takyoner** (av grekiska *takhys*, som betyder snabb). De förra skulle genom åldrandet förvandlas till de senare och bilda det förflutna. Takyonerna lär ha något att göra med de ögonblickliga resorna över ofantliga avstånd i världsrymden.

Med undantag av centralkärnan och dess omgivande energizon är hela vårt ofattbart stora universum beresbart för alla dem som förfogar över en tillräckligt avancerad teknologi för verkligt långa rymdfärder. Att man till och med kan ta sig över till ett angränsande universum, framgår av Eduard Meiers skildring av hans resa den 17 juli 1975, då man efter ett antal så kallade **hypersprång** kunde besöka hans gamla bekant, rymdkvinnan **Asket** innanför **DAL-universums** yttersta gräns. Det krävdes visserligen, att en strålningstunnel skapades för att kunna passera den åtskiljande rymdbarriären, men även detta var möjligt att åstadkomma.

Tack vare **Semjases** vetenskapligt oerhört högt utvecklade folk från Plejaderna har vi alltså fått veta en hel del om det väldiga universum, som vårt lilla jordiska stoftkorn tillhör. Hur många universa det finns och hur de är beskaffade lär vi nog aldrig få veta. Men ett namn kan vi ju alltid ge detta världsallt, som troligen måste förbli okänt för oss. Någon latin-kunnig person har visst föreslagit ordet **omniversum**, och det låter bra!

Tidernas långresa

Den för en speciell mission på Jorden utvalde kontaktpersonen **Eduard Meier** i Schweiz (född 1937) fick inte bara en väldig massa information av våra rymdvänner utan togs också den 17 juli 1975 med på den längsta rymdresa, som någon jordmänniska någonsin fått uppleva.

Föregående månad (den 25 juni) hade han fått följa med rymdkvinnan **Semjase** i hennes strålskepp på en resa i vårt eget solsystem, en liten tur på cirka 3 miljarder kilometer till de obeboeliga planeterna Mars, Jupiter och Saturnus och sedan hem igen. Den resan tillryggälades på drygt 2½ timmar.

När Eduard den 17 juli hämtades upp i strålskeppet, styrdes kosan först till den på grund av hettan och det olidliga atmosfäriska trycket obeboeliga planeten Venus. Han kunde därvid med egna ögon konstatera, att det inte fanns några spår av den mänskliga civilisation, som bluffmakaren George Adamski påstod sig ha sett på planetens yta under en rymdresa. Det var ett om Månen påminnande ökenlandskap, vilket stämmer betydligt bättre överens med våra astronomers vedertagna uppfattning.

Vid återkomsten från Venus till rymden ovanför Jorden fick Eduard i det osynliggjorda strålskeppet på nära håll bevittna en i våra massmedia mycket omskriven händelse: sammankopplingen av de amerikanska och ryska rymdkapslarna **Apollo** och **Sojus**.

På samma sätt, som de utomjordiska rymdfararna med hjälp av en speciell strålning kunde göra metallväggarna i sina egna skepp genomskinliga som glas, kunde de också göra rymdkapslarnas inre utrymmen observerbara utifrån. Därinne kunde de sålunda se astronauterna vila i sina liggstolar. Eduard lade bland annat märke till, att den amerikanska kapseln hade en betydligt rikare instrumentell utrustning än den ryska.

Därefter hade det blivit dags att styra upp strålskeppet till det väldiga moderskepp, som den långa rymdresan skulle företas i. Dess huvuddel hade formen av ett gigantiskt klot, i vars nedre del en lucka stod öppen, som de kunde flyga in i. I hangaren därinne stod ett stort antal strålskepp parkerade, och bakom deras skepp stängdes den stora luckan automatiskt.

Det klotformiga rymdskeppet hade en diameter av drygt 17 kilometer (!) och kunde i sin stadsliknande centrala del härbärgera inte mindre än 143.000 invånare. Där ovanför fanns väldiga parkanläggningar att promenera i, med träd, buskar och blommor. Upp till dessa tog de sig på en liten svävare med bekväma sittplatser, genom ett schakt ovanför hangaren. Den 11 km långa uppfärden skedde på en eller annan minut.

Härifrån fortsattes efter en stund färden genom ett annat schakt upp till rymdskeppets kommandocentral, som befann sig högt ovanför det stora klotet och var förbundet med detsamma genom en cylinder av ofantlig storlek. Här fanns rymdskeppets chef, som hette **Ptaah** och bar den gamla titeln **JHVVH**. Det betyder visdomskonung och brukade i forna tider översättas med ordet Gud.

Honom fick nu Eduard göra bekantskap med, och det visade sig vara en både klok och trevlig person. Han var i själva verket fadern till Semjase. Till utseendet såg han ut att vara i 70-årsåldern, men det framkom senare, att han var cirka 10 gånger äldre. Namnet hade han fått efter en av sina förfäder, som våra egyptologer väl känner till som en gud i Memphis, där han sades vare konstnärers och konsthantverkares rådgivare och beskyddare.

Den färd genom världsrymden, som nu tog sin början, skulle fantastiskt nog föra våra resenärer till en plats utanför vårt eget universum, där han skulle få träffa sin tidigare bekantskap, rymdkvinnan **Asket** från **DAL-universum**. Till henne skulle man nämligen återlämna ett tekniskt oerhört avancerat föremål, nämligen en koniskt formad "tidsprojektil", som Askets folk hade sänt till Jorden. Den hade genom en missvisande beräkning hamnat på fel ställe men återfunnits av Semjase.

Att det nu rörde sig om ofattbara avstånd, som skulle tillryggaläggas, säger sig självt. Men avstånden kunde bemästras genom upprepade färder i det **tidlösa**, genom inbrytningar i **hyperrymden** som man uttryckte sig, där tiden paralyserades till nolltid och man på bråkdelen av en sekund kunde färdas praktiskt taget hur långt som helst. Allt som behövdes var dessa rymdfarares oerhört avancerade teknologi!

På vägen till DAL-universum gjordes alltså den ena transmissionen efter den andra, varvid man ibland hamnade på ställen i rymden, som väckt våra jordiska astronoms intresse. Ett sådant var **Ringnebulosan** i **Lyrans** stjärnbild, vars utseende har en slående likhet med ett ut i rymden stirrande gigantiskt öga. Enligt Semjase kallades det också på det lyranska språket för **JHVHMATA**, det vill säga **Guds öga**, beroende på att det just var en JHVH, som i sin sjukliga maktlystnad framkallade den kosmiska katastrofen, då en mycket stor stjärna helt förstördes och det här fenomenet uppstod.

Till slut var man framme vid den rymdbarriär, som skiljer vårt universum från DAL-universum och som endast kunde passeras genom en strålningstunnel, åstadkommen av ett avancerat rymdskepp. Tunneln fanns där, och med hjälp av Semjases strålskepp tog sig hon och Eduard över till Askets där väntande rymdskepp. Det blev ett hjärtligt återseende med Asket, som Eduard trott att han aldrig skulle få se igen, och Semjase kunde dessutom glädja henne med återlämnandet av den försvunna tidsprojektilen.

Återresan efter passerandet av den svårframkomliga gränsen till vårt parallelluniversum och besöket där blev om möjligt ännu intressantare. På en färd kors och tvärs genom vårt universum besöktes nämligen den ena galaxen efter den andra, bland annat en död sådan, som relativt nyligen blivit totalförstörd genom sina egna invånares oförnuft. För resenärerna framstod den nu barasom en gigantisk mörk vägg mitt i rymden med några svagt lysande stjärnor i mitten.

Den väldiga strukturen - berättade Ptaah för jordmänniskan ombord på hans stora skepp - hade uppstått genom otaliga planeters och stjärnors sammanstörtande i varandra. Händelsen hade fantastiskt nog haft att göra med förhållandena på vår egen planet!

Invånarna någonstans i den här galaxen, som kallades **Nesar**, var ett rymdfarande folk av enhetlig ras och hade under 17.000 år levt i fred med varandra. De var högt utvecklade i den meningen, att de hade goda kunskaper om de andliga krafterna och deras utnyttjande i enlighet med naturlagarna, men de saknade medvetenhet om det andliga målet med deras liv. Härigenom riskerade de att hamna i förvirring, när de konfronterades med falskt andligt tankegods.

För mindre än tusen år sedan hade tre nesarenska expeditionsskepp genom ett felaktigt hypersprång förrat sig in i vårt solsystem och hamnat på vår planet. I 50 års tid levde de tillsammans med jordmänniskor utan att bli identifierade som främlingar och de var mycket intresserade av jordiska ting, bland annat de här förhärskande religionerna.

Allt vad de kunde få fram om dessa religioner lagrade de i sin tekniska apparatur, samtidigt som de starkt lät sig påverkas av dem. När de efter fyra års kringirrande i rymden slutligen lyckades ta sig tillbaka till sina hemplaneter, förde de med sig kännedomen om de olika jordiska religionerna, som fick en snabb utbredning.

Snart stod hela galaxen under inflytande av diverse från Jorden importerade kultiska tros läror. Överallt byggde man kyrkor och tempel, men den ömsesidiga förståelsen människor emellan försvann och oliktankande började hata och förfölja varandra. Så småningom uppstod på många håll inbördeskrig, som utvecklades till ohyggliga världskrig, och snart förstördes de första världarna.

Till slut utvidgades det hela till ett galaktiskt storkrig, varvid den kosmiska balansen bröt samman och hela stjärnsystem med oemotståndlig kraft drogs in i varandra, tills allt bestående hade förvandlats till en enda stor massa av materia. "Så uppstod den väldiga struktur som du ser där ute", förklarade Ptaah, "en galax, som förintats på grund av det dödsbringande religiösa vansinne, som man dragit med sig från Jorden."

I en annan galax besökte våra resenärer en planet vid namn **Kartag**, där ett atomkrig just pågick. I det fallet kunde man dock förvänta, att de högutvecklade intelligenser som kontrollerade stjärnsystemet skulle lyckas få de stridande parterna att ta sitt förnuft till fånga, innan det blev för sent, och rätta sig efter deras förordningar.

I princip brukade utomstående högre intelligenser inte ingripa i planeters inre angelägenheter annat än i de fall, då en kosmisk katastrof var hotande nära. Varje livsform måste få göra sina egna erfarenheter, även om de kan bli mycket dyrköpta eller rentav leda till självförintelse. I så fall sker det i överensstämmelse med naturens lag, som låter det negativt urartade förintas, så att det sunda och positiva kan bevaras.

På Kartag fick våra resenärer alltså bevittna ett pågående atomkrig. Raketer sköts upp i rymden och styrdes mot "fiendens" städer. På 35 kilometers håll såg de, hur en stor stad anfölls med en atomraket, och explosionen blev så kraftig, att deras eget skepp slungades i väg en bit. Staden totalförstördes givetvis, men invånarna uppgavs ha tagit sin tillflykt till en underjordisk säkerhetsstad och av det skälet förmodligen klarat sig med livet i behåll.

Från den just förintade staden sköts emellertid en atomraket upp, som tydligen hade råkat ur kontroll. För att den inte skulle åstadkomma en katastrof i onödan bestämde sig Ptaah snabbt för att förinta den med sitt eget strålvapen, och så skedde också. Ett stort svampmoln bredde ut sig, och allt var över på en sekund.

Efter ännu ett hypersprång besöktes i en annan avlägsen galax en planet vid namn **Neber**. Med sina levande dinosaurier var det en så kallad urvärld, där två människosläkten från olika galaxer en gång för mycket länge sedan hade upprättat stationer för utforskning av planeten.

Genom en kosmisk katastrof respektive en epidemisk sjukdom hade emellertid befolkningen på deras hemplaneter gått under. De på Neber stationerade rymdfararna fann sig plötsligt isolerade, deras tekniska hjälpmedel rostade sönder och de hade ingen möjlighet att reparera dem med reservdelar. Själva dog de så småningom, och deras avkomma förvildades och degenererade till urmänniskor under de följande 30.000 åren.

I Semjases strålskepp fick nu Eduard flyga ner på planeten. Där han kunde han studera och med sin kamera fotografera livet i denna urvärld med dess växtlighet, dinosaurier, och urmänniskor. Det var det sista stället ute i världsrymden som de besökte, och därefter transmissionerade de tillbaka till i närheten av vårt solsystem igen, i och för vidare transport hem till Schweiz igen.

Enligt Semjase har ingen annan jordmänniska någonsin företagit en resa över sådana ofattbara avstånd, och man är benägen att tro henne. Själv ser jag heller ingen anledning att betvivla trovärdigheten i Eduard Meiers nedskrivna reserapport, även om den handlar om den mest fantastiska långresan genom tiderna!

SUNE HJORTH

Vilken uppgift hade Egyptens pyramider ?

De lämningar, som man finner i form av ofantliga konstruktioner av sten på olika kontinenter, är ovedersägliga bevis för närvaron på vår planet i forna tider av vetenskapligt och tekniskt vida överlägsna civilisationer från andra världar. De mest imponerande av dessa lämningar är pyramiderna vid Gizeh väster om Nilen, på en ökenplåt ovanför flodens delta.

Det rör sig som bekant om tre större pyramider av minskande storlek från nordost mot sydväst, vi kan kalla dem nummer 1, 2 och 3. Planeternas fyra sidor är nästan exakt orienterade efter de fyra väderstrecken. Intill den första pyramidens östsida finns det tre, i rät linje från nord till syd placerade småpyramider. På sydsidan av den andra pyramiden finns det också en konstruktion av denna mindre form, och på sydsidan av den tredje pyramiden ytterligare tre småpyramider i öst-västlig riktning.

Allra intressantast är pyramid nummer 1, den så kallade Stora pyramiden, vars dimensioner är milt uttryckt enorma. Den drygt 140 meter höga byggnaden med dess mer än 230 m långa bassidor beräknas innehålla bortåt 2,5 miljoner tunga stenblock, vart och ett vägande mellan 2,5 och 6 ton. Det inre genomkorsas av kanaler och gångar, de flesta sluttande, och där finns också ett par kamrar samt ovanpå den mest centrala av dem en konstruktion för avlastning av tryck utifrån, bestående av ett 40-tal granitbalkar, vägande cirka 75 ton var.

Om man utifrån rent mekaniska utgångspunkter studerar en bild av pyramiden i genomskärning, ser man att byggnadens tyngdpunkt är förskjutet åt söder. Dessutom kan man konstatera, att nästan hela det inre systemet av trappor finns på den norra sidan.

Tänker man sig, att pyramiden vid en global katastrof plötsligt utsattes för ett ofantligt tryck från söder eller sydväst, skulle tryckresultantens riktning medföra, att större delen av byggnadens tyngd riktades mot trappsystemet, som därvid förhindrade att pyramiden gled mot nordost. Utan detta trappsystem skulle pyramiden ha glidit bort från sin plats på grund av tröghetslagens verkningar.

Beträffande pyramidens konstruktion kan vidare konstateras, att det tekniska arbetet utförts med en otrolig precision. Utskärandet och slipandet av stenblocken har varit så noggrant, att stenarnas stora ytor vid sammanfogandet kunnat bringas så nära varandra som bråkdelen av en millimeter, och dessutom med cement i fogarna. Pyramidens mått tyder också på att konstruktörerna haft mycket stora matematiska och astronomiska kunskaper, och den är belägen precis på mittpunkten av jordklotets alla fastländer!

En gigantisk anläggning av det här slaget måste givetvis ha vida överstigit ett primitivt bronsåldersfolks förmåga, och egyptologernas teorier om byggandet av dessa komplex för att tjäna som "gravmonument" åt några kungar för cirka 5.000 år sedan är alldeles orimliga. De beror helt enkelt på den etablerade fornforskningens ovillighet att ta med några utomjordingars närvaro på Jorden i sina grundantaganden. I verkligheten måste pyramiderna ha uppförts av just sådana rymdfarare med en avancerad gravitationskontrollerande teknik till sitt förfogande.

För övrigt måste man komma ihåg, att det överallt på Jorden finns bevarade fornlämningar, som helt enkelt inte kan ges någon annan rimlig förklaring än den utomjordiska närvaron. Tänk bara på de gigantiska stenbysterna på Påskön, storstensbyggena i Stonehenge och på otaliga andra platser, mönstren på Nazca-slätten och liknande!

Till alla dessa högst påtagliga strukturer kommer så de många forntida berättelserna om rymdfarande "gudar" med sina himmelsvagnar, likartade berättelser som finns bevarade hos alla kulturfolk. Alla dessa vittnesbörd talar sitt tydliga språk, även om den etablerade historievetenskapen ignorerar dem eller försöker avfärda dem fantasiprodukter.

Vad nu Egyptens pyramider beträffar, så har framför allt den speciellt utvalde kontaktpersonen **Eduard Meier** fått intressanta informationer genom sina kontakter med rymdvännerna. Enligt dessa byggdes pyramiderna för mer än 70.000 år sedan, då stjärnbilden Lyran stod i Kräftans tecken. Dåtida astronomer hade nämligen räknat ut vissa oroande saker om Jordens framtid. Vår planet hotades redan då av en katastrof från världsrymden (förmodligen jättekometen Förstörarens inträngande i vårt solsystems inre), och pyramidernas måttvärden utarbetades på grundval av de data som därvidlag framkommit.

För att göra senare tiders jordmänniskor uppmärksamma på en upprepad katastrof av detta slag arbetade man vid byggandet av pyramiderna också in de erhållna astronomiska måttvärdena för den avlägsna framtiden. När ljuset från den avlägsna centralsolen i vår galax föll rätt in genom den kanal, som löper från ett ställe på pyramidens nordsida till dess centrum, och belyste en bestämd punkt, då skulle en ny hotande katastrof vara på gång.

Under flera tiotusentals år låg pyramiderna i landet utan att någon brydde sig om dem. Men för cirka 10.400 år sedan, fick **Saurid**, den klärvoajante sonen till kung **Sahluk**, i en dröm se hur en himlakropp med ett fruktansvärt dån störtade ner på Jorden, så att den höljdes i mörker och otaliga människor fick sätta livet till. De överlevande visste inte vart de skulle ta vägen för att rädda sig undan stenraset och det efterföljande gigantiska flodvågen av stinkande och hett vatten.

Saurid berättade om sin hemska dröm för fadern, som sammankallade landets alla stjärntydare och lärde för konsultationer. De kom fram till att farhågorna för en sådan katastrof inom de närmaste århundradena var berättigade. Då beslöt Sahluk att ställa i ordning pyramiderna, så att de kunde användas som framtida skyddsstationer. De utrustades med förläggingsmöjligheter och hållbara livsmedel. Under den följande tiden fick pyramiderna också en beläggning av kalksten för att hålla vattnet borta. När katastrofen senare mycket riktigt inträffade, räddades också många människoliv.

Vad var det då som hände vid den så kallade syndafloden för drygt 10.000 år sedan, när en enorm flodvåg genom en kosmisk katastrof med vältning av vår roterande planets pol och förskjutning av jordskorpan hade satt sig i rörelse? Vi kan anta, att Atlantens vatten från Guineabukten svepte rätt över den afrikanska kontinenten åt nordost. Nu kunde pyramidgruppen vid Gizeh fullgöra sin uppgift att bryta den framvällande flodvågen.

Den minsta av de tre större pyramidernas sydsida skyddades av de tre små pyramiderna och de successivt allt större pyramiderna nr 2 och 3 fortsatte flodbrytningen, så att det uppstod väldiga virvlar och vattenstrålar, vilka i sin tur hjälpte till att styra den kluvna flodvågen mot Nilen. Floden fungerade efter katastrofen som en naturlig avloppsränna, varigenom det tack vare virvlarna ej terrängavnötte området inte behövde förbli vatten-täckt i framtiden. Så hade Egyptens pyramider fullgjort sin uppgift!

Rymdvännernas lagar om äktenskap och naturenligt kärleksliv

Föreningen mellan man och kvinna på planeten Erra och andra högutvecklade civilisationer i Rymdfederationen är enligt rymdkvinnan Semjase ingen lättvindig sak, utan något som måste tas på största allvar. De människolagar som gäller på detta område står i samklang med Skapelsens, det vill säga Naturens egna lagar. De kan vara stränga, men bygger på förnuft och logik och är till för att främja både det goda samhällets bestånd och individernas lycka.

Fastän man blir tidigt köns mogen och kapabel att avla barn, avstår man i regel från könsumgänge till dess man är något så när andligt mogen och väl utbildad. Det sker vid en relativt hög levnadsålder (70 år!), som med tanke på erranernas betydligt längre livstid förmodligen skulle motsvara 30-årsåldern på Jorden.

Vid den åldern får man ingå äktenskap, vilket uppfattas som ett livslångt förbund mellan två parter av olika kön, byggt på kärlek, förståelse och glädje åt att glädja den andra parten. Eftersom man i den högre utvecklade civilisationen inte är fången i materialistiskt tänkande och habegär, betyder detta förbund inte alls, att man blir "ägare" till den andra människan. Var och en förblir fullkomligt fri i sina göranden och låtanden inom ramen för uppfyllelsen av allmänna lagar och bud, medan man i frågor som rör den äktenskapliga samvaron fattar beslut i samförstånd.

Med tanke på äktenskapets livslånga varaktighet, är det givetvis logiskt, att det först får ingås vid en relativt mogen ålder. Men inte nog med det, det måste också föregås av ett par års provotid, då man närmare lär känna den andra parten (utan sexuellt umgänge), och därefter provas för säkerhets skull de bådas lämplighet för varandra av oberoende experter. Bestämmelser av det här slaget till skydd för det livslånga äktenskapet som en institution bör givetvis skapa bästa möjliga förutsättningar för inte bara ett par makars lyckliga samliv utan också den goda omvårdnaden av deras avkomma.

Det är i första hand föräldrarnas uppgift att sörja för sina barns uppfostran, men också Höga Rådet har tillsyn över att de får undervisning och utbildning enligt de andliga lärorna. Betydelsen av att de barn som föds blir väl omhändertagna är sålunda allmänt insedd, men samtidigt tillåts inte en ansvarslös barnalstring, som skapar svåra överbefolkningsproblem och äventyrar det globala välståndet. Högst tre barn per familj är regeln.

Vad som heller inte tillåts i denna högutvecklade civilisation är lösa förbindelser, sexuellt utnyttjande, prostitution och perversioner av vad slag det vara må. Den naturliga könsdriften får tillfredsställas inom äktenskapets ram och som ett led i makarnas önskan att göra det skönt för varandra på olika sätt.

Det naturenliga kärlekslivet betraktas som så väsentligt för ett högutvecklat mänskligt samhälle, att urartningar och avvikelser från de fastställda normerna strängt bestraffas, i svårare fall med livstids förvisning till en annan himlakropp eller någon avlägsen ö i havet, där de skyldiga utan tillgång till mänskliga varelser av det andra könet eller ens maskinell utrustning får klara sig bäst de kan. En betydligt mildare tvångsåtgärd som kan tillgripas för skyddet av ett sunt kärleksliv är kastning eller sterilisering av dem som bryter mot gällande bestämmelser.

Den nämnda förvisningen på livstid kan i svårighetsgrad givetvis jämföras med en dödsdom, men den som frestas att bryta mot de välmotiverade normerna vet ju mycket väl vad som väntar honom, ifall han skulle följa sina brottsliga impulser. Självfallet har man också sett till, att människosinnet inte förgiftas och nedsmutsas genom pornografiska tryckalster och videofilmer av den typ som profithajar tillåts att prångla ut här på Jorden.

Av våra jordiska erfarenheter vet vi ju också hur svårt det är att "rehabilitera" urartade individer genom fängelsestraff, och det förefaller inte särskilt logiskt att låta svåra brottslingar som mördare och sexualförbrytare ligga samhället till last genom en mycket kostsam "fängvård". Vad är det för logik i kravet att det allmänna skall ta på sig ökade kostnader i proportion till brottets allt allvarigare beskaffenhet i stället för att helt enkelt befria samhället från vederbörande individ? Att stämpla all eliminering som "inhuman" är en falsk humanism. Vad man skall vända sig emot, är de brutala likvideringar, som här på Jorden förekommer i totalitära gangsterregimer!

SUNE HJORTH

Konsten att utnyttja och utvinna fri energi

På grund av det sjuka maktbegär som dominerar vår planet är givetvis de andligt, socialt och vetenskapligt vida högre utvecklade rymdvännerna från Plejaderna mycket förtegnade beträffande den avancerade teknologi, som möjliggjort deras rymdfärder till Jorden. Det har väl inte ens gjorts riktigt klart för de flesta av oss, vilken energi de utnyttjar.

Svaret på sistnämnda gåta har dock framskymtat vid samtal mellan moderskeppets befälhavare **Ptaah** och **Eduard Meier**. Rymden är inte tom utan full av elektroner och elektroniska svängningar, får vi veta, och elektronerna existerar i en mångfald former. Det är ur denna outtömliga elektroniska källa, som rymdfararna hämtar energin. Maskinerier för framdrivning med hjälp av takyoner, strålar och anti-materia utnyttjar helt enkelt olika former av elektronisk energi.

Ptaah bekräftade också Meiers förmodan om hur ett maskineri för utnyttjande av elektroniska impulser fungerar. Det sänder ut egna elektroniska svängningar, som genom kontakten med den fria rymdens elektroner kan stöta sig bort ifrån dem och röra sig framåt. Varken ute i rymden eller på en planet behöver en farkost med ett sådant framdrivningssystem lida brist på energi.

Det kraftfält en sådan här rymdfarkost omger sig med kan under sin färd i jordatmosfären som bekant också avlänka ljusstrålarna, så att den blir osynlig för människoögat. Dessutom skyddar det omgivande höljet av elektroniska svängningar farkosten från all friktion med luftens molekyler, så att den och dess passagerare kan färdas med obegränsad hastighet utan att stekas av någon friktionshetta.

Vi förstår nu, hur oerhört primitiva våra kemiskt bränsleddrivna så kallade rymdraketer är i jämförelse med de verkliga rymdfararnas avancerade skepp. Bemannade är ju det enda de duger till att transportera några människor en liten bit ut i rymden, vad det nu skall vara för mening med det!

Skillnaden framstår ändå klarare, om vi tänker på det gravitationstryck, som våra astronauter är utsatta för under dessa färder. Våra rymdvänners skepp är avskärmade från allt vad obehagligt g-tryck heter och försedda med sitt eget, efter människokroppen anpassade gravitationsfält.

Om världsalltets outtömliga mängder av elektronisk energi kan utnyttjas till färder långt ute i vårt universums rymder, finns det också möjlighet att utvinna frienergi på närmare håll för olika ändamål, exempelvis produktion av ljus och värme i våra bostäder, industriell varuproduktion eller vanlig fordonstrafik. Det tekniska utnyttjandet av sådan frienergi skulle äntligen göra oss oberoende av allt vad kemiska bränslen heter.

Tänk bara på alla dessa bensindrivna fordon till exempel! Deras utsläpp utgör ett ofantligt mycket större globalt miljöproblem än vad folk i allmänhet föreställer sig, för att inte tala om de allvarliga problem, som själva den hänsynslösa exploateringen av oljetillgångarna i jordskorpan innebär för dennas stabilitet. Kärnkraftverkens radioaktiva nedsmutsning är givetvis också mycket allvarlig.

Varför bedrivs då ingen omfattande forskning för att lösa problemet med utvinning av på Jorden tillgänglig frienergi? Svaret är väl helt enkelt det, att då skulle de finansmagnater, som vi vanliga, av massmedia manipulerade medborgare tillåtit bygga upp enorma förmögenheter (bland annat genom exploatering av Jordens oljetillgångar), riskera att förlora sin privilegierade maktställning. Men det har de hittills inte behövt göra, eftersom de redan är planetens verkliga härskare bakom kulisserna och i stort sett kontrollerar den politiska apparaten i våra "demokratier"!

Vi vet ju, att växelströmmens upphovsman, den geniale uppfinnaren **Nikola Tesla** redan i början på seklet var inne på tanken att utvinna energi ur den jordiska atmosfären och överföra den på trådlös väg. Av honom konstruerade, hyperkänsliga mottagare skulle kunna ta emot, lagra och mångdubbla de naturliga vibrationer, som alltid finns i de övre lagren av jordklotets gasformiga hölje. Sådana apparater, som förbrukar laddade partiklar i stället för solenergi, skulle till skillnad från konventionella solfångare kunna fungera natt och dag, vid alla former av väderlek, och de skulle göra många människor oberoende av elbolagens kraftförsörjning till det egna hushållet.

En svuren motståndare till våra energislösande och miljöförstörande explosionsmotorer var österrikaren **Viktor Schauberge**r, som i stället rekommenderade vad han kallade implosionsmotorer, drivna av den inneboende energin i vatten och luft. Denna energi kunde effektivt tillvaratas genom den cykliska spiralrörelsens princip. Under 2:a världskriget tvingades Schauberge att medverka i ett projekt för framställning av någon sorts flygande tefat för tyskarnas räkning. Projektet hann visserligen aldrig fullbordas, och vid krigsslutet internerades han av amerikansk militär, som konfiskerade hans apparater. Ryssarna genom-sökte hans våning i Wien på jakt efter hans uppfinningar, och sprängde den sedan i luften.

En efterföljare till Schauberge, uppfinnaren **Joseph Newman**, kunde med sin roterande apparat inducera en elektromagnetisk kraft, som sattes i spiralrörelse kring en strömförande koppartråd. År 1987 lät Newman sin generator fungera som bilmotor, och efter att bilen startats med ett batteri, kunde den köra utan något som helst bränsle. Han förvägrades dock patent på sin uppfinning av det amerikanska patentverket med motivering-en att det skulle vara en evighetsmaskin, och sådana existerar inte!

Även den brittiske elektroingenjören **John Searl** hade konstruerat en apparat bestående av en segmenterad skiva, som fick rotera med hög hastighet genom elektromagneter i periferin. Liksom de ovannämnda uppfinnarna kunde han framställa maskiner av hög verkningsgrad för alstring av fri energi. När han 1982 som bäst höll på med ett experiment i sitt hem i Berkshire, trängde sig en grupp tjänstemän in för husrannsakan, konfiskerade hans apparater och rev ut de elektriska komponenterna. Han ådömdes böter för att ha "stulit elektricitet", men vägrade att betala dem, då hans apparater aldrig återlämnades. Han dömdes då till fängelse för "förakt mot domstolen", och under fängelsevistelsen stacks hans hem i brand, varvid de flesta av hans apparater och anteckningar gick till spillo.

Illa behandlad blev också en tysk affärsman vid namn **Jürgen Sievers**, som försökte kommersiellt utveckla en av österrikaren **Stephan Marinov** uppfunnen apparat för alstring av frienergi. Den 19 maj 1992 trängde sex beväpnade poliser in i Sievers hem, och alla papper som hade att göra med hans firma Becokraft konfiskerades. Den 15 juni blev han arresterad ute på gatan och placerades i rannsakningsfängelset i Köln-Ossendorf. Anklagelsen löd på "ekonomisk kriminalitet".

Att oberoende uppfinnare sysslar med att utvinna fri energi av vad slag det vara må tycks inte vara särskilt populärt inom det maktägande etablissemanget världen över, alltför många profitintressen står på spel. När uppfinnaren **Adam Trombly** försökte ta patent på sin enpoliga generator för framställning av fri energi, avvisades han av det ameri-kanska patentverket med samma motivering som Newman. Men inte desto mindre fick han senare en stämning på halsen från USA:s försvarsmakt, som hotade honom med ett tioårigt fängelsestraff, om han försökte blanda sig i regeringens hemliga forskning om enpoliga generatorer.

Ett annat sätt att utvinna fri energi ur atmosfären är att pumpa ut den värmeenergi i luften, som finns där överallt tack vare bestrålningen från solen. Man kan då utnyttja det faktum, att det finns ämnen som övergår från flytande till gasform vid en så låg temperatur som -40 grader, freon till exempel. Om den energirika freongas, som bildas vid det flytande freonets kontakt med den varmare luften, sammanpressas i en kom-pressor, blir gasen plötsligt mycket het, samtidigt som den avledes till skovlarna på ett turbinhjul. Genom dettas rotation drivs en elektrisk generator, och den ursprungligen införda luftens värme förvandlas under processens gång till elektrisk energi.

Nu har ju konventionella värmepumpar inte särskilt hög verkningsgrad. Men en företagare inom den elektriska branschen, **Dennis Lee**, lyckades med hjälp av investeringar och några duktiga uppfinnare arbeta fram en supervärmepump med mycket hög verkningsgrad, som drastiskt skulle minska kostnaderna för bl.a. uppvärmning och försörjning med varm-vatten i vanliga bostäder. Han bildade ett bolag i Ventura, Kalifornien, och presenterade dess produkt vid ett möte 1988 inför hundratals åhörare.

Följande dag undertecknade en domare i Ventura en undersökningsorder, framlagd av distriktets polismyndighet och tydligen grundad på en fram-förd misstanke att bolaget bedrev en oregistrerad marknadsföring. Dagen därpå stormade 13 pistolbeväpnade poliser med skottsäkra västar in i bolagets industrianläggning, stängde in alla anställda i ett rum och till-tvingade sig tillträde till forsknings- och utvecklingsavdelningen. Därefter började de fotografera av och konfiskera ritningar och all tänkbar utrust-ning, kort sagt de stal hela bolagets teknologi!

Så kan det gå till i "demokratiska" stater, när de stora etablerade energi-bolagens profitintressen hotas av dem som vill ställa vårt utvinnande av energi på en ny grundvall!

Vi och besökarna från främmande världar

Redan den italienske filosofie magistern **Giordano Bruno** (1548-1600), som i sin ungdom hade sett ett UFO i hemstaden Nola, antog att det fanns intelligenta varelser på andra planeter i världsrymden. Men det fick han grymt lida för, eftersom sådant fritänkeri inte passade den heliga romerska påvekyrkan.

Redan år 1576 tvingades den 28-årige Bruno att fly från Italien och förde under de följande femton åren ett rätt så kringflackande liv i Europa. Hans föreläsningar vid universiteten om olika filosofiska ämnen väckte en hel del rabalder genom kritiken av gängse auktoriteter, och hans av trycket utgivna skrifter, till exempel den år 1584 i drottning Elisabeths England publicerade boken om Universum, oändligheten och världarna, skaffade honom mäktiga fiender inom kyrkan.

Återkommen till Italien 1591 kastades han redan följande år i fängelse av den heliga inkvisitionen i Venedig, och 1598 utlämnades han till storinkvisitorn i Rom, där han i två år hölls i en fängelsehåla och underkastades nya förhör rörande sina kätterier, förmodligen under tortyr. Det var den maktlystne, från judendomen omvände jesuitkardinalen **Roberto Bellarmino** (1542-1621), som var hans huvudmotståndare.

Sedan Bruno vägrat att avsvärja sig sina åsikter, tvangs han med våld att knäfalla för att höra sin dom, som gick ut på att han skulle överlämnas till den världsliga makten "för att straffas så milt som möjligt utan blodsutgjutelse". Det var den kristna kyrkans vanliga formulering för domen att brännas levande på bål!

Den 17 februari år 1600 besteg Giordano Bruno, som kättare iklädd en med djävlar bemålad skjorta, det på Blommornas torg i Rom resta bålet. Sedan man hade slitit hans tunga ur munnen på honom, antändes elden, och utan att ha gett ett ljud av smärta ifrån sig avled detta offer för den katolska gangsterkyrkans undertryckande av åsikts- och yttrandefriheten.

I vår tid går man väl inte lika grymt till väga mot folk, som tror på utomjordingar, även om ganska omfattande och otäcka förföljelser har bedrivits i det totalitära Sovjetunionen mot oliktankande, som stämplats som "folkfiender" eller "partifiender".

Vissa obekväma ufologer har faktiskt inte heller undgått förföljelser. Så skickades till exempel docenten och forskaren **Vjatjeslav Zaitsev** till arbetsläger år 1978, och senare hamnade han på sinnessjukhus för sitt UFO-intresses skull. Den officiella motiveringen var "antisovjetisk agitation och verksamhet" samt "religiös propaganda".

De sovjetiska myndigheterna gillade inte, att någon på egen hand spred uppgifter om UFO. Tro på flygande tefat eller varelser från främmande planeter stämplades officiellt som "en bakåtsträvande vidskepelse, karakteristisk för det kapitalistiska samhället".

Men ändå delades denna tro av ingen mindre än den ryska raket- och rymdforskningens fader, **Konstantin Tsiolkovskij** (1857-1935). Han skrev sålunda: *"Att rymden är befolkad är sanning, och intelligenta varelser finns i ett oändligt antal... Överföring av liv från ett solsystem till ett annat, till och med från vår Vintergata till en annan galax är helt möjlig. Vi kan vara övertygade om att högtutvecklade rymdinvånare har medel att färdas från en planet till en annan."*

Tsiolkovskij tog för givet, att det knutits förbund mellan civilisationer i olika stjärnsystem och galaxer, och han undrade vad som skulle hända, om betydligt mer avancerade varelser invaderade jordklotet. Skulle de använda sina krafter till att förgöra mänskligheten och ta Jorden i besittning? Han trodde dock inte, att de var så aggressiva, och bara för att de hade den nödvändiga tekniska utrustningen behövde de ju inte ens söka kontakt med vilken planet som helst. Om kontakt togs med ett samhälle utan tillräcklig social mognad, kunde det innebära faror och olyckor.

Däremot, menade Tsiolkovskij, var det troligt, att högre utvecklade civilisationer övervakade oss i avvaktan på en lämplig tidpunkt för öppen kontakt. Utomjordingarnas huvuduppgift var förmodligen att vidga samarbetet mellan högt utvecklade civilisationer, men de kunde också ingripa i lägre stående varelsers göranden för att påskynda utvecklingen.

Enligt Tsiolkovskij meddelade inte de utomjordiska besökarna sin närvaro officiellt, därför att invånarna på vår planet ännu inte är mogna för det. Rymdvarelsernas vetande och i synnerhet deras plötsliga uppdykande kan åstadkomma stora sociala kriser och rubbningar och på så sätt göra mer skada än nytta. Däremot trodde han, att de försökte påverka Jordens invånare på ett mera diskret sätt.

Själva skulle vi givetvis kunna ha stor nytta av en öppen kontakt med välvilligt inställda utomjordingar, menade den polsk-ryske raket-experten och rymdforskaren. Men uppnåendet av en sådan kräver en hel del ansträngningar framför allt från vår sida, och vi låter oss alltför mycket styras av våra fördomar.

I sin år 1984 utgivna bok "UFO-forskning i Sovjetunionen" skriver **Jüri Lina** avslutningsvis, att nutidens människor vanligtvis litar blint på massmedia och avgudar vetenskapen. Trots att det finns tusentals beviskraftiga UFO-fakta, räcker det inte för ytliga personer. De kräver, att ufonauterna skall landa och ge oss alla nödvändiga bevis, så att man i lugn och ro kan tro på deras existens.

Men UFO visar inte bara på möjligheten att hela rymden är befolkad och att representanter för kosmiska civilisationer observerar oss, skriver Lina vidare, utan först och främst på att vi måste rikta vår uppmärksamhet på de djupare felen och bristerna i våra levnadsvanor och förhållanden.

Jordmänniskorna har numera starkt förbundit sig med dogmatiska fördomar, materialistiska ideologier, andligt mörker och våld, och vi saknar verkliga kontakter med våra medmänniskor. Vi tänker endast på vår prestige och våra egna kortsynta intressen och saknar god vilja och tacksamhet.

De välsinnade utomjordingarna har en helt annan mentalitet, som förutsätter ett kosmiskt broderskap. De är öppna, harmoniska och kommunikativa, hjälpsamma och fredliga. De orienterar sig på den inre existenssfären som det väsentliga och utstrålar mänsklig godhet.

När dessa utomjordingar inte bara är någon billig sensation att snacka om vid kaffebordet utan blir en etisk förebild för oss, då kan UFO-fenomenen bli av värde för den andliga och sociala utveckling, som vi så väl behöver.

SUNE HJORTH

Vårt program

(i något förkortad form)

Sveriges UFO-förbund är en riksorganisation för lokala grupper och enskilda, som vill informera sig själva och andra om bevisen för att vida högre utvecklade civilisationer från andra världar besöker vår planet i sina elektromagnetiska rymdskepp, och för att våra jordiska makthavare sedan länge har hemlighållit detta för de egna medborgarna!

Informationen bygger dels på uppgifter från hemliga källor i USA, dels på vissa ufologers forskningsresultat och dels på det oerhört intressanta men för de flesta obekanta informationsmaterial, som utomjordingarna själva förmedlat till några utvalda kontaktpersoner.

Våra vänner och släktingar från rymden vill uppenbarligen varna oss jordmänniskor för riskerna med vår oerhörda andliga och sociala underutveckling i kärnvapenåldern och har en del värdefulla synpunkter på hur vi borde leva vårt liv på Jorden.

Den 2000-åriga skriften

om Mästarens lära och liv är ännu i stort sett okänd för den svenska allmänheten, på grund av censuren i många massmedia (den är givetvis något obekvämt för inte bara det kyrkliga etablissemanget!). Men när det inte längre går att förhindra dess uppmärksammande, kommer den lilla upplagan säkert att gå åt på nolltid.

Om du ännu inte har den, kan du fortfarande rekvirera den genom att sätta in 120 kr. på undertecknads postgirokonto 10 07 85 - 5.

SUNE HJORTH
översättare till svenska språket

SVERIGES UFO- FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Krister Grafström (sekr)

Olof Andersson (kassör)



UFO-KONTAKT

Tidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

Prenumerationsavgift för år 1996: 120 kr (övrige Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Årgångarna -92, -93, -94 och 95 kan rekvireras för respektive 60, 70, 80 och 100 kr. per årgång.

Andreas Ohlsson
Kastrupgatan 6, 4 tr.
16441 KISTA

B FÖRENINGSS-
BREV

